

Idylle.

meê-gedragen op den wind, die killer en met rukkend vlaggen breed-heftig aan begon te blazen uit de wijheid van het watervlak.

Koud-rillend door het zware natten van haar kleeren, waakte zij, na langen tijd, op uit haar peinzen. En zij besloot — een schreïnend pijnen voelend in haar borst, dat zóó de laatste Zondag-middag, waarop zij zich verheugd had en waarvan het mooi herinneren haar langen tijd zou hebben moeten steunen in de leegheid van haar eenzaam-vriendenlooze leven onder vreemden, was voorbij-gedroefd — terug te gaan naar huis, het moeilijk angste-kroppend huilen om haar jongen in-knijpend achter het bijten van haar tanden. Maar toen zij, weêr-gekomen in de luidloos-loode zwijging van de kamers, een tijdlang dof en neêr-gemoeid gezeten had, hoorde zij plotseling het grijs-onduidelijk stemmen-dempen achter den wezenloozen opstand van den tusschen-muur, die hun woning van het huis der burens scheidde. En nader-sluipeend onderscheidde zij het klanken van zijn spreken. Toen brak haar in-gehouden huilen uit, haar moê-gezenuwd lichaam schud-dend van het snikken.

Hij was niet bij haar terug-gekomen. Dien dag niet en ook niet de volgende dagen, die nog restten vóór zij in haar dienst zou gaan en die zij in een zenuw-slijtend wachten op zijn komst had doorleefd. Zij had hem ook niet weêr-gezien.

Den laatsten dag, dien zij in huis was, had zij een brief van hem gekregen, waarin hij afscheid van haar nam en haar berichtte, dat hij als matroos een plaats gevonden had. Hij was dien ochtend al naar zee gegaan en had het plan niet ooit weêr terug te komen.

* * *

Toen was haar zwerf-bestaan van meid begonnen, een eenzaam en eentonig leven, met alleen die wissel-voeling, dat zij hetzelfde in een anderen vorm weêr-vond, als zij den eenen dienst verliet en naar een anderen verhuisde. Zij had nu eens een dienst gehad, waarin zij jaren was gebleven; een ander maal had zij maar weinig maanden in een huisgezin geleefd. Maar overal had zij het-

zelfde gevoeld, nu eens wat minder, dan eens wat sterker, dat niettegenstaande zij haar leven met de andere leden van het huisgezin gedurende weken, maanden, jaren doorbracht in hetzelfde huis, in een gestadig nauw rakend samen-zijn, steeds een wijde afstand tusschen hen bleef scheiden, die hen in onverschillig vreemden naast elkaar deed voort-bestaan.

Die jaren waren heen-gehaast, snel-schimmend door de kleurlooze gelijkheid van de dagen en door de regelmatig-deeling van den Zondag, dien zij vrij had, één lange, grijs-egale lichteloosheid van herinnering, waarin zij hier en daar, kort-even, dadelijk vervaagd, een duidelijker beelding zag van iemand — een andere meid, die in denzelfden dienst geweest was, of mevrouw, of dochter — die korten tijd wat meer aan haar gehecht had of van wien zij meer dan van de anderen had gehouden. Maar verder was er niets gebleven van de menschen, met wien zij zooveel jaren samen had geleefd en met haar ongemerkt ouder-worden was de eenzaamheid, die zij rondom zich voelde, wijder uit-geleêgd.

Haar vader was, een paar jaar nadat zij het huis was uit-gegaan, gestorven en zijn vrouw was met de kinderen naar een andere stad verhuisd. Zij was geleidelijk van ze vervreemd. Na jaren had zij weêr eens iets van ze gehoord. Zij had bericht gekregen, dat haar zuster was getrouwd en ergens ver in de provincie was gaan wonen. En langen tijd daarna had deze haar geschreven, dat hun broêr verdronken was op zee, hij was bij storm over boord geslagen. En zij had verder voort-geleefd, haar zelfde, eenzame, eentonige bestaan.

Een tijdlang had zij de behoefte in zich voelen hoog-verlangen naar een eigen t'huis en had haar altijd leven tusschen onverschillig-vreemde menschen, haar steeds alleen-zijn zonder vriendschap, zonder warm-koestering van iemand, die iets om haar gaf, triest moedeloosend op haar neêr-gedroefd. Maar als zij aan het mogelijke dacht van trouwen, dan voelde zij een vagen weêrzin haar verder leven door te moeten brengen naast iemand, dien zij niet zóó lief had als zij hem had lief gehad, die was heen-gegaan. Zij voelde, dat het nooit meer zoo kon zijn. En ook